

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobce: **P. Č.**, proti žalované: **Česká advokátní komora**, se sídlem Národní 16, Praha 1, ve věci ochrany před nečinností žalované a proti rozhodnutím žalované ze dne 20. 5. 2013, č. j. 1671/12, č. j. 1677/12, č. j. 1678/12, č. j. 1679/12, č. j. 1680/12, č. j. 1681/12, a č. j. 1682/12, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 25. 8. 2014, č. j. 5 A 135/2013 – 67,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Kasační stížností brojí žalobce (dále jen „stěžovatel“) proti v záhlaví uvedenému usnesení Městského soudu v Praze, jímž bylo zastaveno řízení a žádnému z účastníků nebylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení (dále jen „usnesení o zastavení řízení“).

[2] Žalobou ze dne 3. 6. 2013 podanou ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích se stěžovatel domáhal určení, že vydání v záhlaví uvedených rozhodnutí žalované o jeho žádostech o určení advokáta „*je svévolné, tedy nezákonné*“, a zároveň zrušení těchto rozhodnutí. Mimo to požadoval určení, že nevydání rozhodnutí o dvou jeho žádostech „*je svévolnou nečinností, tedy nezákonností*“.

[3] Krajský soud v Českých Budějovicích postoupil tuto věc k projednání místně příslušnému soudu – Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“).

[4] Stěžovateli vznikla s podáním žaloby poplatková povinnost ve smyslu § 4 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), kterou nesplnil, a proto jej městský soud po postoupení věci opakovaně vyzval k zaplacení soudního poplatku. Městský soud následně obdržel jeho žádost o osvobození od soudního poplatku, o níž bylo negativně rozhodnuto, a to usnesením ze dne 12. 3. 2014, č. j. 5 A 135/2013 - 49. Proti tomuto usnesení podal kasační stížnost, která byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2014, č. j. 9 As 126/2014 - 12 (dostupným z www.nssoud.cz, stejně jako další zde citovaná rozhodnutí zdejšího soudu). Následně mu byla zaslána výzva k úhradě soudního poplatku ze dne 16. 7. 2014, č. j. 5 A 135/2013 - 63. Na tu reagoval svým oznámením doručeným soudu 18. 8. 2014, ve kterém městskému soudu sdělil, že neuhradí „*ani jedinou českou korunu za jedinou žalobu*“. V souladu s tímto svým sdělením soudní poplatek neuhradil, a to ani v soudem určené lhůtě, ani později.

[5] Městský soud proto napadeným usnesením zastavil řízení o žalobě z důvodu, že stěžovatel soudní poplatek nezaplatil.

II. Obsah kasační stížnosti

[6] Zmíněné usnesení napadl stěžovatel kasační stížností. Z množství uplatněných námitek je zřejmé, že považuje rozhodnutí soudu o zastavení řízení za chybné. Namítl nepřiměřenost lhůty k zaplacení soudního poplatku a vytknul městskému soudu, že neuvažuje o finančních možnostech osob v hmotné nouzi, resp. o podmínkách, za kterých si mohou obstarat finanční prostředky. Správní soudy mají dle jeho názoru v záležitostech poplatkové povinnosti aplikovat zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), nikoliv zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), protože to vyjadřuje zákon o soudních poplatcích. Část uplatněných kasačních námitek se vztahuje k otázce jeho neosvobození od soudního poplatku. V kasační stížnosti dále uvedl další své výhrady, jimiž se snaží zvrátit usnesení městského soudu o zastavení řízení.

[7] Žalovaný nevyužil svého práva vyjádřit se ke kasační stížnosti.

III. Posouzení důvodnosti kasační stížnosti

[8] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána osobou k tomu oprávněnou, je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Důvod kasační stížnosti odpovídá důvodu podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Zdejší soud přezkoumal napadené usnesení městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů. Zároveň zkoumal, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná.

[9] Nejvyšší správní soud jen krátce zmiňuje, že netrval na zaplacení soudního poplatku a povinném zastoupení advokátem v řízení o kasační stížnosti. Trvání na těchto požadavcích

pokračování

by totiž značilo jen řetězení téhož problému, jelikož předmětem přezkumu je usnesení městského soudu, jímž bylo zastaveno řízení pro nezaplacení soudního poplatku. K danému srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2007, č. j. 1 Afs 65/2007 - 37, a ze dne 13. 9. 2007, č. j. 9 As 43/2007 - 77.

[10] Zdejší soud se neztotožnil s námitkou nepřiměřenosti lhůty k zaplacení soudního poplatku. Při posuzování přiměřenosti lhůty k zaplacení soudního poplatku soud nepřihlíží jen k délce lhůty, která byla k jeho zaplacení výslovně ve výzvě k zaplacení stanovena (zde šlo v poslední zaslané výzvě o 30 dní), ale též k době, která uplynula mezi doručením výzvy k zaplacení soudního poplatku a nabytím právní moci usnesení o zastavení řízení pro jeho nezaplacení. Je to z toho důvodu, že až do nabytí právní moci usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku může být soudní poplatek zaplacen. Dle § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích totiž usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku zruší soud, který usnesení vydal, je-li poplatek zaplacen ve věcech správního soudnictví dříve, než usnesení nabylo právní moci. Obdobným způsobem přistupuje k posuzování přiměřenosti lhůty k zaplacení soudního poplatku ve správním soudnictví i Ústavní soud (viz např. jeho náleze ze dne 13. 11. 2007, sp. zn. Pl. ÚS 2/07, publikovaný jako N 193/47 SbNU 539, dostupný z <http://nalus.usoud.cz>).

[11] V nynější věci nabylo usnesení městského soudu o zastavení řízení právní moci dne 3. 9. 2014. Městským soudem určená třicetidenní lhůta k zaplacení soudního poplatku se tak fakticky prodloužila na více než jeden měsíc a jeden týden (od 22. 7. 2014, kdy stěžovateli byla doručena výzva k zaplacení soudního poplatku, do 3. 9. 2014, kdy bylo řízení pravomocně zastaveno), v nichž bylo možno zaplatit soudní poplatek. Zároveň je nutno zmínit dobu, která uplynula od podání žaloby dne 24. 6. 2013. Lhůta pro zaplacení soudního poplatku tak trvala více jak rok a dva měsíce. Takovou dobu k zaplacení soudního poplatku nelze zdaleka považovat za nepřiměřenou (za nepřiměřenou není podle judikatury Nejvyššího správního soudu považována ani lhůta sedmi dní), jelikož v jejím rámci je možné reálně provést všechny kroky spojené se zaplacením soudního poplatku (k tomu např. viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2012, č. j. 2 As 42/2012 - 12).

[12] Pokud je městskému soudu vytýkáno, že neuvažuje o finančních možnostech osob v hmotné nouzi, lze k této námitce odkázat na rozsudek zdejšího soudu ze dne 11. 4. 2013, č. j. 4 As 53/2013 - 10, v němž bylo konstatováno: „*Při stanovení lhůty k zaplacení soudního poplatku není soud povinen přihlížet k majetkovým poměrům účastníka řízení, neboť tyto poměry zásadně hodnotí pouze ve vztahu k případné žádosti o osvobození od soudních poplatků. Délku lhůty přitom soud nemusí podrobněji zdůvodňovat; postačí, jestliže stanoví lhůtu přiměřenou.*“ Jak uvádí i stěžovatel, právní předpisy předpokládají, že soudcovská lhůta bude přiměřená a soud ji nebude muset následně prodlužovat. Lhůta k zaplacení soudního poplatku v délce jednoho týdne je dostatečná, celková doba, po kterou mohl zaplatit soudní poplatek, je jednoznačně přiměřená a nijak nevybočuje z běžné praxe soudů.

[13] Co se týče námitky aplikaci nesprávného procesního předpisu, Nejvyšší správní soud je v této otázce vázán usnesením rozšířeného senátu ze dne 20. 5. 2014, č. j. 3 As 125/2012 - 43, podle kterého není správný závěr, že i ve správním soudnictví mají soudy při rozhodování o soudních poplatcích použít zákon o soudních poplatcích a v otázkách

neupravených tímto zákonem občanský soudní řád. Stěžovatelovu nesouhlasu se závěry vyslovenými v tomto usnesení proto zdejší soud nepřisvědčil.

[14] Pokud jde o kasační námitky týkající se neosvobození od soudních poplatků, lze uvést, že tyto námitky nemůžou být předmětem přezkumu v nyní projednávané věci, a jako takové jsou irelevantní. O kasační stížnosti stěžovatele proti rozhodnutí krajského soudu o neosvobození od soudního poplatku bylo totiž již Nejvyšším správním soudem rozhodnuto.

[15] K dalším tvrzením uplatněným v kasační stížnosti zdejší soud konstatuje, že šlo dílem o nekonkrétní tvrzení, z nichž nebylo možno identifikovat projednatelné námitky proti napadenému usnesení městského soudu, dílem šlo o vyjádření stěžovatelových názorů k postupu soudu či povinnostem účastníků bez užší vazby k předmětu nynějšího řízení.

IV. Závěr a náklady řízení

[16] Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná, proto ji dle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s. zamítl. O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[17] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterých nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, která by jinak měla právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení o kasační stížnosti žádné náklady.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. ledna 2015

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu